

Lucie PAUROVÁ, Vše pro bratry! Historie rodinného života v 19. století na příkladě rodiny Lamblových, diplomová práce, Ústav českých dějin, Filozofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, Praha 2012, 79 s.

Práce Lucie Paurové vznikla zejména na základě korespondence a dalších archivních materiálů. Práce tak dokumentuje z metodologického hlediska význam korespondence a egodokumentů obecně jako historického pramene. Podává průhled do soukromého života rodiny, která se v 19. století významně zapsala do vlasteneckého, hospodářského, ale i do ženského hnutí.

Osm sourozenců Lamblových (čtyři dcery a čtyři synové) bylo dětmi hospodářského správce, šlo o Františka Sudimíra Lambla, Karla Milana Lambla, Viléma Dušana Lambla a Jana Baptisty Lambla; Annu Cardovou Lamblovou, Elišku Lamblovou, Barboru Lamblovou a Marii Lamblovou.

Lucie Paurová využila exemplární příklad rodiny Lamblových jako svědectví o vzájemné rodinné soudržnosti, stručně shrnuje profesní dráhu bratrů, z nichž bezesporu nejvíce vynikl Vilém Dušan, především ale ukazuje na základě deníku Anny Lamblové Cardové, jak vypadal život ovdovělé ženy se čtyřmi dcerami na malém městě. Připomíná, že rodinné vztahy se nezpřetrhaly, jak bývá časté, když si bratři a jedna sestra založili rodinu, ale že soudržnost přetrvávala a že byl život sester s domácnostmi či rodinami bratří nadále úzce provázán. Nešlo ale jen o soukromé záležitosti, které je spojovaly, ale i o národnostní uvědomění sourozenců. Na konkrétním příkladě tak např. autorka ukazuje, jak mohl proběhnout i národnostní „přerod“ u manželky Jana Baptisty Lambla Henrietty, původem Němky (s. 64). Sestry Lamblovy, zejména nejstarší Anna, za sebou pak zanechaly stopy v českém ženském hnutí, koneckonců není bez významu připomenout, že jejich nekrology psala Eliška Krásnohorská.

Autorka píše poutavě, bohatě využívá archivní materiál v citacích; nechala se (poněkud) – jak už to při psaní takovýchto prací bývá – strhnout svými prameny; na to upozorňuji ale především proto, že materiál, který zpracovala, má potenciál k tomu, aby byl dotážen do podoby samostatné publikace. Jsem přesvědčená, že by se našli nejen po zajímavostech dychtiví čtenáři, ale i ti, kteří by se se všedním životem rodiny 19. století rádi opravdu důkladně seznámili a přesvědčili se tak na konkrétním příkladě, že to byl především život naplněný prací, šetřením, obětavostí až sebezapřením, ale také nadějí... Nadějí vztahující se nejen k soukromému životu (k tomu ani tady doklady nejsou), ale nadějí upínající se k budoucnosti národa, k rozvoji profese, k úloze ženy ve společnosti.

Samozřejmě, že na mnohé otázky, které vytanou při četbě (i studiu problematiky) na mysli, nebylo možné kvůli nedostatku pramenů odpovědět, ale Lucie Paurová napsala práci, která bude moci být v budoucnu využita také jako komparativní materiál.

Práci doplňuje i zajímavá obrazová příloha.

Práce splňuje základní požadavky kladené na tento typ prací, a proto ji **ráda doporučuji k obhajobě.**

V Praze 10. září 2012

Doc. Magdaléna Pokorná, CSc.